

Глуха ніч. Уже давненько
Сонце спатоньки лягло.
Хоч на вулиці темненько,
Я гуляю все одно.

Я не просто байдикую,
Я на зіроньки дивлюсь.
Ні на що не реагую,
Лиш тихесенько молюсь.

Щоб із неба зірка впала,
І бажання загадать.
Що бажати – точно знала.
Хочу в космосі літять.

Раптом – блись! І світло ясне
Полілося із небес.
Ох, яке ж воно прекрасне!
Восьме чудо із чудес!

То не зірка й не планета
Біля мене простяглась –
Справжня синяя комета!
Моя мрієчка збулась!

Я на ноги підхопилась,
До красуні підійшла,
Лиш на хвіст я їй усілась –
Вона в космос понесла.

І полинули ми з нею
У незвідані світи.
Не зіткнулись ледь з зорею!
Ледь уникнули біди!

Ну, а далі – Марс, Юпітер,
Ген дивлюсь – Чумацький шлях.
У волоссі грає вітер.
Я, немов космічний птах.

Он Сатурн і його кільця,
Темна Чорная діра,
Там Земля Малого принца,
Ну, із казочки. Ура!

Та зненацька якесь тіло
Ледь не врізалось в нас.
Мене всю аж затрусило!
Я й прокинулася враз.

Озирнулася вправо, вліво –
Мама в ліжку віднесла.
Всім тепер скажу я сміло:
Я У КОСМОСІ БУЛА!

*Балайчук Євеліна,
учениця 3-Б класу
Берестівського ЗЗСО*

